

Kır Menekşesi

– GürhanGürses · 05 Şubat 2014

Kır menekşesi, hüznün bileşkesi, gözyaşının yerleşkesi...

Kimse bilmezdi onu, tanımazdı.

En sevdiği çiçeği kır menekşesi.

Her haliyle güzeldi; nazı, edası, işvesi...

Kendiliğinden çıkardı baharda, yabanda ve tarlada.

Kokusu müthişti rengi cabası...

“En sevdiğin çiçek hangisi?” diye sordum bir gün cevabını bilerek.

-Kır menekşesi, dedi.

Güldüm.

-Biliyorum, dedim. “Kır menekşesi kokuyorsun ve kır menekşesi gibi güzelsin ve de bir o kadar doğalsın.” diye devam ettim.

-Adın kır menekşesi olsun, eyvallah! Seni anlatacağım elbette hem de daha çok. Her cümle, her dize senden çıkacak, seni anlatacak. Şu andan itibaren kır menekşesi sensin bende. Senden dolayı en güzel çiçeğindir kır menekşesi... Senin adın kır menekşesi.

-Mutlu olurum, dedi. “Lakin unutma sakın, çabuk kırılır, çabuk dökülür, çabuk ölürüm. Öyle bir illete duçar olmuşum ki seni de buna alet edemem.”

Seninle bir kır kahvesinde karşılaşmıştık. Sen o kır bahçesinin en güzel menekşesiydin. Her şey doğaldı, her şey olağandı. Kolaydı sevmeler, netti gitmeler. Biri sevdi mi ölesiye severdi. Uğruna ölürcesine severdi, feda edercesine canını... Oysa vakti geldi mi kır menekşesi de solup gidecekti. Kayacaktı elden, düşecekti kalpten. Hesap edilmezdi gitmeler severken delice, akla gelmezdi sebepsiz yitmeler.

-İçini biliyorum senin, dışına zaten vurgunum. İki güzellik bir olmuş bende, sen ne dersen de! diye seslendim ona. “Şiirsel bir dilin var. Edebi bir bakışın... Aslında çok masum ve saf bir ruhun var. İçli ve hisli... Ve güzel... Ve mükemmel... Bunu sana ancak ve ancak bana yansıdığın kadarıyla gösterebilirim. Sen güzel ve akıllı kadın!” diye devam ettim iltifatıma. Hak ediyordu, çok güzeldi çünkü. Kır menekşesi sustu bu söylemlerim karşısında, dut yemiş bülbüle döndü, süt dökmüş kediye. Ben naçizane bir açıldım pir açıldım. Sazı aldım elime, sözü doladım dilime. “Geceyi aydınlatan ay parçası desem sana ay mahcup olur senin aydınlığının karşısında. Bahçeyi süsleyen gül desem sana güller utanır al al olur güzelliğinin karşısında. Sen uzun boyunlu kadın! Yanağındaki gamzen için kaç kalp can verir biliyor musun? Pervanen olur bu can... Ve mum olursun sen... Ahirde pervane mumda yok olur.”

Kır Menekşesi aşkın şahsileştirilmesine karşıydı. Bunu ayan etti. İltifatlara alışkındı da! İhtiyacı da yoktu hani! Toktu kalbi aşk söylemlerine. Ve belli ki içten içe hastaydı.

-Arkadaşız sadece, dedi. "Ötesini arama, akletme, hissetme... Sana bu kötülüğü yapamam ben. Ömrü az olanım, canı çıkmak üzere olan! Sen yaşayacak olansın bense ölecek olan!"

O kadar sakin ve tesirli söylemişti ki!

O kadar olurdu.

-Tekliğin ta kendisi... Çoğul sevmelerin son durağı... Çoğulluk sende yok olmaktır aslında, var olmaktır. Terki terki şiar edinen zamane dervişim ben, her şeyi terki terk ediyorum. Ki her terkin ahirinde sen varsın Kır Menekşesi! Terkin ahirindesin. Yollar sana çıkıyor. Varlığım zenginleşiyor seninle. Çoğalıyor sevincim, nefesim artıyor, heyecanım. Ve mutlu oluyorum kalpten gelen bir hisle seni görünce. Sus lütfen, seninle bir dakikam bile bir ömür sayılır. Sus ve anı yaşa benimle! Sensiz yaşayacak olan ben olamam bil, olsa olsa et ve kemikten ibaret olan bir ceset yaşayacaktır. Mecnun çölde nasılsa öyle! Ölecek olan ben olaydım keşke! Lakin Rabbimden umut kesilmez. dedim son bir umutla. Kır Menekşesi aldı söz tüfeğini eline, nişan aldı bana ve doğrulttu yüreğine, bastı tetiğe:

-Teşekkür ediyorum. Beni anlat dedim ama sen duygularından şiir çıkardın sanırım. Lakin seni sevemem, bunu yapamam, edemem. Kıyamam sana. Ömrü az olan benim, bir göz açıklık belki de! Hazan erken geldi bana, gidiyorum, dedi. "Kır menekşesi çabuk ölür, bil!" dedi "Fazla söze ve göze gelemmez." Döktü göz yaşını, büktü boynunu, attı rengini, saldı son kokusunu, kuruttu yaprağını, kırdı dalını. Ardına bakmadan gitti.

O günden bugüne yüreğimde ve dilimde bir kır menekşesi kaldı.

Kalbim kabristanı oldu bu aşkın. Esirgemeyin Fatiha'nızı...